

nominativ

školske novine Srednje škole Stolac

Novinarski klub Srednje škole Stolac

Maj/Svibanj 2014.

Školska godina 2013./14.

Bosnia likes Cornwall

NDC Mostar uz podršku British Council-a organizirao put u Cornwall



Reportaža

Matura 2014.



Reportaža

Jedna namirnica za druge



Music Break

Sevdah i sevdalinka

RIJEČ UREDNIKA

Dragi čitatelji,

Napokon je stigao i 13. broj najdražeg nam Nominativa. Kao i u svakom broju, nudimo vam bogat izbor tema, počevši od stolačkih događanja i događanja u našoj školi. Škola završava, pa napokon možete spokojni pogledati što smo vam priredili ovaj put.

Pročitati ćete reportažu o posjeti naših učenika Engleskoj, točnije Cornwallu. Posjeta je dio naše suradnje sa Nansen dijalog centrom Mostar, a više o tome možete pročitati na sljedećim stranicama naših novina. Obnovljen je još jedan prostor oko naše škole. Tamo gdje je nekad bio otpad i smeće, sad su klupe i cvijeće. I prelijepo ukrašeni zidovi.

Ove godine obilježava se 100. godišnjica od početka I. Svjetskog rata, a zanimljive stvari iz povijesti možete pročitati ovdje. Malo tko nije čuo za sevdalinku, ali svejedno požurite s listanjem i proširite svoje znanje. Ako biste voljeli nešto novo saznati o stolačkom udruženju Orhideja, ovdje imate priliku dosta stvari saznati. A da Šri Lanka nije samo područje ratnih sukoba, uvjerit ćete se u narednim stranicama.

Kao i na kraju svake školske godine donosimo Vam utiske naših maturanata, a kao i u prethodnom broju, talentirani Ramo Đono će nas počastiti svojim crtežom, uz odgovarajući tekst.

I u ovom broju upoznajemo vas sa još jednom talentiranom osobom, Salihom Borožanom, fotografom. Iznova vam preporučamo izbor za knjigu i film. Opuštite se uz kratku priču, šale i zanimljivosti. Ljeto se bliži, školi je kraj. Nadamo se da nas nećete zaboraviti jer mi ćemo sigurno misliti na vas. Dok se vi budete hladili u hladnoj Bregavi, Nominativci će marljivo raditi kako bi vas već na početku nove školske godine dočekao novi broj Nominativa. Uživajte!

Vaš redakcijski tim!

Sadržaj:

2. Riječ urednika / Impressum
3. REPORTAŽA: Jedna namirnica za druge
- 4.-5. REPORTAŽA: Matura 2014.
- 6.-9. REPORTAŽA: Bosnia likes Cornwall
- 10.-11. REPORTAŽA: Uspješno završen projekt uređenja školskog dvorišta
- 12.-13. PREDSTAVLJAMO: Intervju: Salih Borožan
14. PREDSTAVLJAMO: Stolačka "Orhideja"
15. PREDSTAVLJAMO: Šri Lanka - egzotični raj
- 16.-17. ZANIMLJIVOSTI: Prvi svjetski rat
18. MUSIC BREAK: Sevdah i sevdalinka
19. PREPORUČUJEMO: Pogledajte najnovije filmske hitove
20. PREPORUČUJEMO: "Greška u našim zvijezdama"
21. CRTEŽI: Ramo Đono - "Slike s posvetom"
- 22.-23. HUMOR
24. JESTE LI ZNALI?

Impressum:

Izdavač: Novinarski klub Srednje škole Stolac **Adresa:** Kneza Domagoja bb, 88360 Stolac **Kontakt:** info@nominativ.ba
Redakcija: Arna Bešo, Marko Goluža, Ahmet Buzaljko, Ammar Turković, Ivana Papac, Ivana Matić, Ajla Repeša, Berina Amidžić, Monika Matić, Emina Čustović, Haris Čekro, Muhamed Tucaković
Fotografija: Arhiva NOMINATIVA **Lektori:** Ivo Raguž i Jasminka Pitić
Dizajn: kreativni tim NOMINATIVA **Print:** "Raster" Mostar **Tiraž:** 500 primjeraka

Piše: Ammar Turković

Jedna namirnica za druge

U periodu 11.-12. februara 2014. godine Vijeće učenika Srednje škole Stolac organizovalo je akciju „Jedna namirnica za druge“ u kojoj su učestvovali svi učenici i profesori ...



Akcija je za cilj imala pomoći porodice koje žive u izuzetno lošim socio-ekonomskim uslovima, te kod učenika razviti osjećaj empatije, solidarnosti i humanizma prema drugom te ih okupiti oko jedne humane ideje kad ljudi sve više postaju stranci, i u vrijeme kada svijet postaje globalno selo (barem virtualno) fokus staviti na bliže okruženje.

Predstavnici Vijeća učenika, zajedno sa školskim pedagogom su na kraju akcije napravili pakete i u pratnji predstavnika Centra za socijalni rad gospođe Dinke Pirić obišli i darivali tri socijalno ugrožene porodice koje žive na području opštine Stolac.

Vrijeme provedeno u kratkim posjetama i razgovoru sa domaćinima ostat će kao trajna uspomena i sjećanje na jedno dobro učinjeno djelo i neosporno utjecati na buduće ponašanje i razmišljanje svih koji su sudjelovali u akciji, sa aspekta, koliko u pojedinim situacijama olako prihvatamo sve ono što imamo i koliko malo cijenimo „male“ stvari, koje zadovoljavaju naše svakodnevne potrebe, a da i ne pomislimo da postoje ljudi, a pogotovo djeca koja za njima čeznu.

Ponosni smo na svoje učešće u ovakvoj akciji i činjenici da su se članovi naše zajednice u velikom broju odazvali i dali svoj prilog u prehrambenim i artiklima za ličnu higijenu.

Obavezujemo se da ćemo i ubuduće inicirati ovakve ili slične akcije a sve u cilju humanog aspekta animiranja i upoznavanja mladih ljudi sa egzistencijalnim problemima koje ima naše društvo u cjelini.

Mišljenja smo da je ovo jedan od načina da oplemenimo svoj habitus i da pružajući ruku drugima u biti izgrađujemo sebe kao pozitivnu ličnost i budemo svakoga dana bolji ljudi i potpunije osobe.



Pišu: Arna Bešo i Marko Goluža

Matura 2014.

Neprijetno, dani prolaze. Godine se nižu, jedna za drugom, brzo, možda čak i previše. Sada, kada se bliži kraj 4. razreda i kada razmišljam o prošlim danima, shvaćam koliko je bilo lijepo i u duši osjećam neko zadovoljstvo. Svaki novi dan u školi bila je nova radost. Škola je postala naš novi dom, nova porodica uz koju smo naučili da cijenimo čovjeka. Ali, sve to ostaje iza nas ...



Svi mi maturanti, ovdje smo tri ili četiri godine proveli. Profesori nas se vjerojatno sjećaju kad smo došli zbunjeni i nismo se snalazili ni u čemu. No nakon nekoliko godina oni su zbunjeni time koliko smo se promijenili, postali smo ljudi spremni za nove životne izazove.

Bilo je uspona, padova, lijepih i ružnih trenutaka. Imali smo priliku surađivati sa raznim ljudima i pripremiti se za život koji je pred nama. Nije sve uvijek bilo kako smo mi željeli, ali što se mora, nije teško

Godine su prolazile i škola nikako da završi, a sad kad je sve gotovo, mislim da većina nas ne želi otići.

Nažalost, to se ipak moralo dogoditi. Nemojte biti previše sretni što ste se riješili nas, znate da vam slijedeće godine opet nove generacije s kojima se opet morate „natezati“ cijelo prvo polugodište, naučiti ih redu, radu i disciplini.

Vjerojatno će neki od vas žaliti za srednjom školom. Ali, bez obzira što je gotova, ostaju uspomene koje neće tako lako biti zaboravljene. Ostaju pouke koje će pokazivati put u daljnjem životu. Ostaje iskustvo koje će biti temeljem za izgradnju novih stvari.

Ne želim da itko bude tužan jer je kraj, naprotiv, ovo je tek početak. Ispred nas je mnoštvo toga. Otvorimo oči i pogledajmo naprijed. Budimo što god želimo jer mi krojimo svoju sudbinu. Stoga, krenimo smjelo naprijed, jer svijet čeka na nas. Naš je zadatak učiniti ga još boljim jer smo sad i službeno dio njega.





Put do kraja srednje škole nam je bio predugačak i činio se nedostižnim. Stojimo pred raskrsnicom života, hiljade i hiljade putova nam je otvoreno, a izaberemo samo jedan. Mnogo se sumnja javlja u našim glavama, dok se trudimo da pamtimo samo lijepe trenutke.

Ostali smo sami. Mi i spoznaja da je kraj. Kraj nečega u čemu nismo uživali koliko smo mogli, kraj jedne priče koja nam je tek sada kristalno jasna. Kraj jednog životnog puta, za koji ćemo tek mnogo godina kasnije zaključiti da je ipak bio najljepši.

Najviše me zbunjuje zapravo to što nikada prije iz priča drugih ljudi nisam stekla dojam da je taj osjećaj ovako grozan, čak obrnuto. Neka praznina, nostalgija, nesigurnost, strah, izgubljenost. Neki ljudi me uopće ne razumiju. Nije ni meni samoj odmah bilo jasno zašto se tako osjećam, zašto to tako doživljavam!?

Kakav god da je čovjek, kakve god da su njegove misli, osjećanja i sklonosti, ni jedan ne može reći da rastanak ne boli, takav čovjek se još nije rodio. Nismo ni prvi ni posljednji koji se rastaju, također nam ovo nije jedini rastanak u životu, ali je možda najteži.



Pitanje koje okupira naše misli je: zašto? Zbog čega, kada nam je skupa bilo lijepo, kada smo se svi poštovali, pomagali i podržavali? Zašto kada smo uvijek bili, svi za jednog, jedan za sve? Neko sigurno zna odgovor. Do sada smo se borili zajedno i išli svi istim putem, a od sada ćemo dalje morati sami, jer na raskrsnici života smo i vrijeme je da se potapšemo po ramenu i rastanemo.



Sa tugom u očima i suzom na obrazu, obećavamo da ćemo i dalje ostati zajedno, a negdje na dnu srca znamo da tako biti neće. Svako će otići svojim putem, istim i da hoćemo ne možemo. Ostat će skupa samo oni koji se najbolje međusobno poznaju i vole, možda i oni koji su iz istog mjesta. Sa ostalima srest će se ponekad, u prolazu, sasvim slučajno. Popričat će i iznenadit će se onim što čuju jedni od drugih, razmijenit će brojeve telefona u nadi da će se čuti, ali opet ništa neće biti kao prije. Izabrat ćemo različite životne puteve koji će se možda nekad i ukrstiti.

Nečujnim glasom se pozdravljamo, želimo oči pred sudbinom da zatvorimo, jer znamo da će nas kada ostarimo peći uspomene ovih dana.



Pišu: Ivana Papac

Bosnia likes Cornwall

Ivana Papac, učenica IV razreda srednje škole iz Stoca posjetila je Cornwall, UK, kao učesnica projekta kojeg je organizirao Nansen dijalog centar Mostar uz podršku British Councila. Ovo je njena priča ...



Nas dvanaestero hercegovačkih učenika iz malog grada Stoca uputili smo se sredinom prosinca 2013. Godine na putovanje o kojima mnogi samo mogu sanjati.

Uputili smo se u kraljevinu Elizabete II, koja glasi za kišovito područje s hladnim ljudima koji obožavaju čaj.

U 2 sata ujutro putovanje je krenulo ispred naše škole u Stocu, prvo do Sarajeva, a zatim do Londona gdje smo oko 14 sati napokon sletili i naše noge dotakle su tlo o kojem smo toliko sanjali. Napokon London.

Na zračnoj luci Heathrow, najprometnijoj međunarodnoj zračnoj luci u Europi, dočeka nas je autobus koji nas je odveo do krajnjeg cilja, hostel YHA Golant u jugozapadnoj regiji Engleske Cornwallu.



Aerodrom Heathrow



Stonehenge

Usput smo prošli pokraj čuvenog Stonehengea koji je danas u ruševnom stanju, a smatra se da je korišten u obredne ili vjerske svrhe. No jedna stvar me ražalostila: tik do kamenog kompleksa prolazi cesta. To mi se nikako ne uklapa. Zašto su to dozvolili?

Moderna civilizacija zaista nema obzira ni u ovom slučaju, iako dodir 21. stoljeća sa monumentom starim 5000 godina izgleda nakaradan.

Vjerujem kako se svima u jurećim automobilima, ugledavši megalite, učini da su nekom greškom propali kroz vremensku pukotinu i našli se u knjizi povijesti.

Uska makadamska cesta vodila je do hostela, a oko nje bile su samo puste livade sa velikim stablima koja su čudno izgledala u mraku.

Neke je ovo mjesto podsjetilo na film Harry Pottera, drugima su pak odmah pali na pamet stari engleski filmovi o duhovima dječaka koji stotinama godina žive po starim hotelima i samo noću izlaze i bude goste svojim lancima.

Smiješno, zar ne? Ali, ipak dovoljno da nam unese nemir, pa da tu večer spavamo s jednim otvorenim okom. Šalu na stranu, napokon smo došli.

Za naših osam dana boravka tamo moram reći da smo dosta naučili o engleskoj kulturi, posebice o njihovom Parlamentu mladih. Pomogli su nam shvatiti kako taj Parlament mladih funkcionira, koje su mu zadaće, koje ovlasti, te moram priznati kako bi bilo lijepo da i mi u svojoj državi imamo takvo nešto, jer ipak mladi su ti koji su puni ideja i koji su uvijek za promjene.

Promjene hm, to je ono što bi koristilo našoj državi. Svaki naš rad bio je obogaćen raznim debatama, koje su nam pomogle shvatiti malo bolje osjećaje i razmišljanja drugih ljudi, posebno naših engleskih prijatelja koji su u mnogo čemu drugačiji od nas.

Jedna od debata koja se meni posebno svidjela bila je „Je li dobnu granicu za glasanje treba spustiti na 16 godina ili treba ostati na 18“.

Mišljenja su bila podijeljena, ali je bilo zanimljivo čuti i prijedloge druge strane čije se mišljenje kosi s tvojim, te tada pokušati zajednički donijeti odluku koja je najbolja za sve. Svako jutro imali smo sastanke koji bi nas uvodili u dnevne programe.

Također i radionice poput „Idealna škola i idealna država“. Domaćini su se potrudili što bolje nam pomoći kako bismo što jasnije vidjeli cilj ovih radionica, a glavni ciljevi su, naravno, bili tolerancija prema drugim ljudima. I mogu vam reći kako mislim da smo ih dobro usvojili.



Zajednička radionica učesnika projekta

No, nemojte misliti da je čitav naš put proveden u hostelu. Posjetili smo četiri grada: Falmouth, prekrasni grad na obali mora izrazito bogate povijesti u kom smo posjetili prekrasni dvorac Henrika VII. iz 15. stoljeća imena St. Mawes Castle. Taj dvorac osvojio nas je svojom očuvanošću enterijera, topovima, te raznim lutkama koje još više upotpunjuju dojam starog doba.



Dvorac St. Mawes Castle

A posjetili smo i National Maritime Museum, koji je smješten na odličnoj lokaciji, u blizini restorana i trgovina. Maritime Museum posjeduje kolekciju manjih brodova iz raznih krajeva Cornwalla, te nekoliko galerija.



National Maritime Museum



Primorski grad Fowey

Fowey, malo mjesto na obali mora koje ima prelijep pogled i duž kojeg se proteže samo jedna ulica. Ali ipak u toj jednoj ulici nalazi se više trgovina nego u čitavom našem gradu Stocu. Tu smo probali i slavni Fudge i odlično se zabavili iako mokri do kože (kiša je padala skoro uvijek).

Newquay. Za opis ovog grada upotrijebit ću samo jednu riječ: AMAZING. Definitivno najljepših grad u Engleskoj, koji smo imali priliku vidjeti. Imali smo priliku okušati se na surfanju, iako na umjetnim valovima, jer ipak na otvorenom oceanu valovi su u tom periodu bili ogromni za početnike. U restoranu Carry Club imali smo savršen ručak: Fish & Chips. Englezi, svaka vam čast na ovom ukusnom i jednostavnom jelu. Uživali smo u pogledima na ocean koji je predivan, duboko plavetnilo i ogromni valovi koji se lome uz stijene. Apartmani su na sve strane, jer kako su nam rekli, ljeti ovdje sve vrvi od glazbenih festivala i surferskih natjecanja. Ako nam se ovako svidjelo zimi, šta bi tek bilo da smo došli ljeti, jer, iako je padala kiša, ništa nas nije omelo u našem uživanju i razgledavanju.

Četvrti grad koji smo posjetili je sjedište okruga Cornwall - Truro. Na putu do njega uživali smo u pogledu na velike zelene površine Cornwalla, a kada smo napokon došli, nismo mogli skrenuti oči sa prelijepog blještavila ovoga grada. Cijeli grad je u božićnom duhu, sve treperi i svijetluca, a šetajući ugledate i zborove kako na ulicama pjevaju božićne pjesme. Imali smo sreću što smo posjetili Truro baš u ovo doba.

Naši novi prijatelji pokazali su nam i veliku knjižaru kojom smo svi bili oduševljeni, jer takvo nešto se kod nas ne može naći. Jedna od najpoznatijih karakteristika Truroa je ogromna anglikanska katedrala Blažene Djevice Marije. Ostavila nas je bez daha. Građena je u gotičkom stilu, a imali smo priliku i uživati u zvucima zbora koji je upravo uvježbavao božićne pjesme. Naši engleski prijatelji često se druže i u Zebs-u. To je mjesto okupljanja za mlade ljude iz Cornwalla, gdje mogu svirati i snimati muziku, snimati filmove, slikati ili jednostavno uživati u ispijanju kave ili odličnog engleskog čaja. Ovo je još jedna od stvari koja nam se svidjela toliko da je želimo i mi za sebe u svom gradu.

A imali smo priliku posjetiti i jednu školu, Secondary Academy Penair School u Trurou. Tu smo čuli predavanje o njihovom školskom vijeću, a zatim su dvije naše učenice Monika i Ivana pripremile njima predavanje o našem školskom vijeću. Iako ne radimo baš dobro kao oni, ubuduće ćemo se više potruditi. A zatim smo vidjeli njihovu školu. Mislim da smo svi u tom trenu osjećali tugu pomiješanu sa sramotom. Naša škola se s njihovom ne može ni u čemu usporediti. Mi nemamo opremu koju oni imaju, ustvari iskreno nemamo opreme uopće. Ali dobro, ipak nekako radimo i uspijevamo i učimo usprkos lošim uvjetima u školama. Ali, fantastično bi bilo imati bar mali dio onog što engleske škole imaju npr. ogromno igralište, teretanu, veliki laboratorij, sve one silne kompjutore i kantinu. A mi u našoj školi nemamo ni WC koji zadovoljava osnovne higijenske uvjete.



Zajednička božićna večera



Fish & Chips

Zadnju večer imali smo svi zajedno božićnu večeru u kojoj smo uživali uz razne specijalitete, ali i zajedničko posljednje druženje. Zapravo ne! Ovo nije posljednje druženje, jer ipak naši prijatelji iz Engleske će nama doći u uzvratni posjet, zar ne?! Svi su bili oduševljeni slikama Stoca koje smo im pokazali. Moram priznati kako nestrpljivo čekam da dođu. Zanima me hoće li im se naš grad i uživo tako svidjeti i kakve će osjećaje u njima probuditi pogled sa starog grada na našu divnu rijeku Bregavu.

Moram sa vama podijeliti da je ovo za mene bilo odlično iskustvo. Prije nego što sam pošla na ovaj put zamišljala sam sve potpuno drugačije. Naučila sam mnogo o ljudskim pravima, o toleranciji, kao i o Europskoj uniji. Naučila sam da svi ljudi imaju neki razlog zašto su takvi kakvi jesu i da ih ne smijemo osuđivati. Naučila sam kako se trebam ponašati u raznim situacijama i cijeniti druge ljude zbog tog što se ne boje pokazati sebe u pravom svijetu bez uljepšavanja i laži. Moji novi prijatelji naučili su me o mnogo čemu: kako biti čovjek, naučili su me poštivati sve ono što je drukčije, naučili su me više poštivati obitelj i prijatelje. I moram vam reći odbacila sam predrasude. Ne, Englezi nisu hladni ljudi, to su ljudi sa srcem sa kojima smo uživali svaku minutu. Sad znam. Ljepota i jest u tome što smo svi drukčiji, jer kakav bi svijet bio da smo svi, recimo, bijele puti, svi plave kose, plavih očiju i jednakih misli?!

Hvala Nansen dijalog centru Mostar i British Councilu što su nam omogućili posjetu Engleskoj i stjecanje novih prijatelja. Hvala na prilici da steknemo nova znanja i uživamo u prelijepim engleskim gradovima. I, hvala Vam na čitanju. Nadam se da sam Vam barem dijelom prenijela svoje misli i osjećaje. I nadam se da ćemo ovaj naš projekt uspješno nastaviti i u 2014., te ugostiti naše engleske prijatelje u našem lijepom gradu i zemlji.

Članak preuzet sa: www.ssstolac.com

Uspješno završen projekt uređenja školskog dvorišta

Uspješno je realiziran projekt uređenja dvorišta iza naše škole. Projektni tim Srednje škole Stolac napravio je projekt za uređenje zapuštenog prostora koji je bio neiskorišten i zatrpan smećem ...



Najveći dio očišćen je uz pomoć Komunalnog poduzeća Stolac, a mnogo su pridonijeli učenici koji su uklonili sitnije otpatke, a potom raspoređivali pijesak preko cijeloga prostora te zasadili sadnice ukrasnog bilja. Naposljetku su postavljene klupe i ograda, a zidovi će biti oslikani grafitima. Prostor koji je dugo vremena bio zapušten i nije ničemu služio, sada će moći koristiti učenici za vrijeme nastave kao prostor za odmaranje i druženje, ali i održavanje izvannastavnih aktivnosti. Cijeli projekt financirao je Nansen dijalog centar Mostar, kojemu zahvaljujemo za pomoć u realizaciji još jednog projekta u našoj školi. Također zahvaljujemo i svim učenicima i profesorima koji su sudjelovali u akciji uređenja dvorišta.





Do tiskanja ovog broja započeti su radovi i na oslikavanju zidova.



Razgovarala: Ajla Repeša

Intervju: Salih Borožan

Nešto što volite raditi vrlo brzo može prerasti u vašu profesiju, što nam potvrđuje i naš mladi stolački fotograf Salih Borožan, koji fascinantno prenosi ovaj moderni oblik umjetnosti. Vjerujem da su mnogi od vas gledali Salihove fotografije na njegovom Facebook profilu ili možda primjerke izložene na zidu Slastičarne "Čaršija". U ovom razgovoru sa Salihom ćemo otkriti kako je zapravo sve počelo ...



Kada si prvi put otkrio svoj talent za fotografisanje?

- Ne znam da li sam ga još i otkrio, to ostavljam vama da prosudite.

Koji su tvoji početci fotografisanja?

Počeci fotografisanja? Sa fotografijom (digitalnom) se družim od 2002. godine, tačnije od prvog susreta sa digitalnim fotoaparatom marke Canon, model PowerShot A40 rezolucije 2 mega pixela, prilikom rada za NVO Novo Vrijeme, te angažmana za omladinske novine Novo Vrijeme.

To je bio jedan od prvih digitalnih fotoaparata u Stocu u to vrijeme, tako da je organizacija Novo Vrijeme, u čijem sklopu je i internet klub „kL!k“ u kojem sam radio za vrijeme srednjoškolskih dana, postao svojevrsan "foto studio" gdje su ljudi dolazili da ih se fotografiše ili da im se posudi fotoaparat. Bio sam oduševljen digitalnim fotoaparatom, jer sam fotke mogao vidjeti odmah. Osim zadataka za novine, počeo sam da fotografišem Stolac. Tada nije bilo Facebook-a, a fotografije sam objavljivao na prvom stolačkom portalu, Stolac.org koji danas, nažalost više ne postoji.

Nekoliko godina sam nastavio da koristim taj fotoaparat, koji mi postaje mjerilo za kvalitet.

Pojavom prvog mobitela sa upotrebljivom kamerom rezolucije 2MP, Sony Ericsson K750i, 2005. godine, fasciniran činjenicom da je ostalo moguće da u džepu uvijek imam iskoristiv fotoaparat u vidu mobitela, počinje moja svojevrsna fascinacija fotografijom, koja će kasnije postati i svjetski fenomen naziva mobilna fotografija.

Koliko godina se već baviš fotografijom?

Mogu reći da se fotografijom, aktivno bavim već 8 godina.

Kako su ljudi reagovali na tvoje fotografije na početku?

U početku, ljudi si reagovali vrlo pozitivno, sa puno potpore. Mislim da treba znati razgraničiti komentare i pohvale porodice, rodbine i prijatelja na socijalnim mrežama, od komentara ljudi koji se razumiju u fotografiju, tj. profesionalaca. Mišljenja sam da svako oko može prepoznati lijepu fotografiju, ali bezuslovna pohvala od ljudi kojima si drag, može da napravi više štete, nego koristi.

Ja sam imao sreću što sam među prijateljima imao i profesionalnih fotografa, kojima sam se mogao obratiti za iskreno i konstruktivno mišljenje. Internet mi je bio velika pomoć i jedna velika olakšica, jer mi je pružao mogućnost da razmijenjujem mišljenja sa drugim fotografima, te da svoje fotografije šaljem na razna takmičenja, od kojih sam mnoga i osvojio, što prva mjesta, što nagrade. Sa pojavom Facebook-a, počeo sam da koristim Facebook kao medij za prezentaciju fotografija, to je bilo vrijeme kada nisu svi imali fotoaparatus u džepu u vidu mobitela, a još manje da su taj isti mobitel koristili kao zamjenu za fotoaparatus, što mi je pomoglo da se istaknem.

Da li si ikada imao izložbu svojih fotografija, ako jesi, kakav je utisak ostavila ta izložba?

Prvu izložbu sam imao u martu 2009. godine, u Stocu, u Locco baru. To je bila prva izložba fotografija napravljenih mobitelom u našoj zemlji, što mi je i bio cilj. Htio sam da u svojoj zemlji predstavim novu, u svijetu već razvijenu, pomalo kontraverznu granu fotografije.

Izložba je bila odlično posjećena, i više nego uspješna, otvorio je moj prijatelj fotograf Edin Junuzović. Utisci su bili pozitivni, kako od građana i prijatelja Stoca, tako i od struke. Uskoro u Sarajevu planiram i drugu izložbu fotografija, ovoga puta fotografija napravljenih Apple iPhone pametnim telefonima, naziva: „Through the Lens of an iPhone - Taken & Edited with aniPhone“.

Koji motiv voliš najviše fotografisati?

Iskreno nemam neki određen motiv koji najviše volim fotografisati. Sve zavisi od situacije, najviše volim da zabilježim trenutke i prizore koji se dogode spontano, neočekivano, valjda zato i dalje volim mobilnu fotografiju sa kojom sami počeo, jer mobitel je uvijek samnom, spreman da zabilježi moja nova zapažanja i viđenja.

Kako to da ti je fotografisanje iz talenta prešlo u profesiju?

Vrlo slučajno i neplanirano. Naime, od 2005. godine pored fakulteta, glavna preokupacija mi je bila i fotografija, bio sam poznat kao neko ko stalno fotografiše sve oko sebe, ljude, prizore, događaje.

Koristio sam svoj mobitel, kupio prva dva vlastita kompaktna digitalna fotoaparatusa, posuđivao i testirao mobitele i fotoaparatus od prijatelja, rodbine. Postavljajući fotografije na Facebook-u, ubrzo sam počeo da dobivam i pozive da fotografišem kulturne manifestacije kao što su stolački Filmski Festival. Prekretnica je bila 2010. godina kada sam na poklon dobio svoj prvi profesionalni DSLR fotoaparatus. Iste godine jaran me pitao, da li mogu da fotografišem njegovo vjenčanje, iako sam mu rekao da imam iskustva samo sa nekoliko vjenčanja porodice i bliskih prijatelja, koja sam radio mobitelima i kompaktnim digitalcima, insistirao je da ja fotografišem njegovo vjenčanje. Nakon objavljivanja tih fotografija na Facebook-u, ljudi su me masovno počeli zvati da fotografišem vjenčanja, kulturne manifestacije, različite događaje, promocije, projekte, izlete, shootinge. Kako u svojoj struci kao profesor engleskog jezika i književnosti nisam imao previše posla, hobi je prešao u profesiju.

Za kraj, šta bi poručio mladima koji posjeduju isti ili sličan talenat?

Najbolja kamera je ona koju imate sa sobom, ni jedan trenutak nije isti, i ne može se vratiti ili ponoviti, zato ne oklijevajte i ne očajavajte jer ne posjedujete skupocjeni fotoaparatus, bitno je uhvatiti pravi trenutak. Za fotografiju nabitniji je osjećaj, vaša sposobnost da zarobite trenutak vremena na fotografiji, kroz osjećaj kojim vama budi neka osoba, vjera, vrijeme, priroda, grad, pjesma, knjiga, film. Tehnički segment fotografije najlakše je naučiti i savladati, sa talentom se ili rodite ili ne. Oči su najsavršenije leće, fotoaparatus je samo instrument koji nam omogućava da zabilježimo ono što oči vide, a duša osjeća. Živimo u vremenu velikih mogućnosti kada je riječ o fotografiji, cijene fotoaparatusa su vrlo povoljne, većina novih mobitela ima odlične fotoaparatuse, sve vam je dostupno. Internet vam je najbolji prijatelj, iskoristite ga za nešto korisno, pošaljite fotku na takmičenje, dijelite fotografije na fotografijskim sajtovima, razmijenjujte mišljenja. Neke od najboljih fotografskih projekata i fotografija napravili su ljudi poput vas, vođeni kreativnošću, željom i idejom da ostvare ono što su zamislili, bez obzira na prepreke u realizaciji. Najvažnije; nemojte se bojati da fotografišete.



Piše: **Emina Čustović**

Stolačka "Orhideja"

Udruženje "Orhideja" osnovano je prije osam godina. Njegova misija je osnaživanje žena kroz edukaciju i razvoj vještina, te razvijanje kolektivne svijesti o zajedničkom radu i razvoju zajednice u kojoj živimo ...

Predsjednica ovog udruženja je Minva Hasić. Ona ističe da ne postoji poseban razlog zbog kojeg se odlučila angažovati u Udruženju do toga da bi svaka žena na svijetu trebala raditi na sebi i svojim primjerom animirati ostale da budu hrabre, odvažne i ustrajne. "Orhideja" radi mnogo projekata koji su usmjereni na njezinu misiju, odnosno edukaciju za razvoj vještina, radionice suvenira, šivanje, poljoprivredne edukacije, marketing, ekološke radionice, zatim organizacije seminara o ravnopravnosti spolova, pravima žena itd.

Orhideja je veliki dio svog rada posvetila područjima koja su ugrožena minama. Protekle godine članovi udruženja obišli su dvadeset lokalnih zajednica u općinama Stolac i Berkovići, u kojima postoji potencijalna opasnost od mina. „Orhideja“ također radi na poboljšanju uslova života svih građana Stoca, te kroz lobiranje stranih donatora obezbjeđuje projekte koji su od važnosti za cijeli Stolac. Podršku udruženju pružaju međunarodne organizacije koje prepoznaju njihov rad kao CCFD iz Francuske, Ambasada SAD u Sarajevu, Global Fond for Women iz SAD-a, UNDP i Handicap International.



„Orhideja“ svake godine u saradnji sa Francuskim kulturnim centrom "Andre Malraux" iz Sarajeva i Pariza, radi na projektu "Vrtovi Stoca, vrtovi Evrope", kroz koji u ljetnom periodu studenti s Univerziteta iz Versaillesa, Sarajeva i Mostara rade na uređenju korita rijeke Bregave, ekološkim radionicama te poboljšanju izgleda grada.

Do sada su, u našoj lokalnoj zajednici, a i šire, poznati po odličnom sprovođenju dvaju projekata koji se bavili temama „integracija civilnog društva generacijske perspektive u borbi protiv svih oblika diskriminacije nad ženama i djevojčicama“, te „društveno mapiranje i monitoring dječijih prava u BiH“. Posebno treba istaći da se ovo udruženje bavi i problemima mladih, te ih kroz svoje poučne workshop-ove uči kako postati aktivnim, vrijednim članom društvene zajednice.



Piše: **Berina Amidžić**

Šri Lanka - egzotični raj

Šri Lanka je zemlja koja svojom mistikom i egzotikom zavodi i mami svjetske putnike već vjekovima ...

Marko Polo je opisao kao najfiniji otok te veličine u cijelom svijetu, sa fantastičnim primjesama indijskih, arapskih i evropskih tradicija, kao i avanturista koji su se često iskrcavali na njenim obalama, prošaranim palmama. Mnoge istraživače je ova zemlja privukla svojim rijetkim vrstama, dragim kamenjem i veličanstvenim slonovima.

Nalazi se nadomak Ekvatora, u predivnim vodama Indijskog oceana. Ovaj otok vrijedi za mjesto puno legendarne prirodne ljepote i nečega magičnog, što navodi posjetioce da se iznova vraćaju kada jednom dođu.

Romantična i interesantna, ova zemlja ima oblik bisera, a ime je dobila od ranih arapskih trgovaca i zvala se Serendib – što na našem jeziku znači mir.

Izjava Marka Pola vezana za ovu zemlju nevjerovatne ljepote i dalje je istinita. Šri Lanka nudi vam širok spektar mjesta koje možete posjetiti.

Možda se nekome čini nemogućim da ovako mali otok sadrži toliko ljepote, ali moramo naglasiti da se sa Šri Lankom po prirodnoj veličanstvenosti samo nekoliko otoka većih dimenzija može pravedno uporediti.

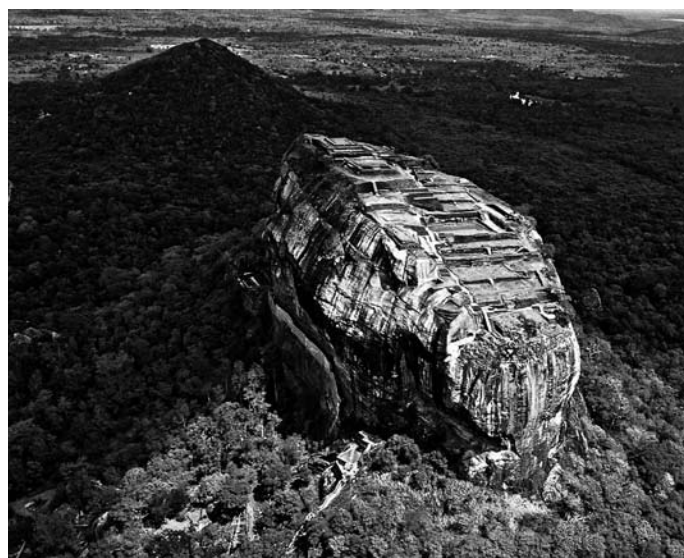
Obala je sjajna i idilična, plaže su predivne i mirne, čiste i savršene za uživanje. Kada malo zađete dublje, na ovom otoku vas očekuje nevjerovatan broj magičnih pejzaža koji idu od egzotičnih džungli, punih divljim životinjama poput slonova, leoparda i rijetkih vrsta ptica, do vrhova planina koji su ogrnuti maglom i izgledaju mistično, do besprijekorno uređenih plantaža čaja.



Na vama je samo da odaberete put kojim ćete prvo krenuti. Naravno, ovdje postoji i veliki broj atrakcija koje je napravio čovjek. Šri Lanka ima više od 2000 godina povijesti, tako da su nevjerovatna dostignuća njene rane civilizacije i dalje vidljiva u ruinama gradova i velikim religijskim spomenicima.

Slava rane budističke civilizacije predstavlja nacionalni identitet populacije ovog otoka, dok je povijesna uloga Šri Lanke u Theravada Budizmu stvorila jak kulturalni identitet koji pogađa svaki aspekt života na ovom otoku.

Geografski položaj ovog otoka je jedno od najbitnijih mjesta u Indijskom oceanu, savršeno i vrlo pogodno za trgovinu, koja joj je donijela utjecaje i primjese drugih kultura, uz pomoć nekoliko generacija stranih trgovaca.



Piše: **Monika Matić**

Prvi svjetski rat

Prvi svjetski rat, ili «Veliki rat» je bio oružani sukob dotad nezapamćenih razmjera. Trajao je od 1914. do 1918. Počeo je kao sukob između Austro-Ugarske i Srbije 28. srpnja, a u europski rat je prerastao 1. kolovoza kada je Njemačka objavila rat Rusiji što je na kraju eskaliralo u sukob ogromnih razmjera koji je obuhvatio 32 nacije....



Dvadeset i osam nacija su bile povezane u savez pod nazivom Antanta i uključivale su sile poput Velike Britanije, Francuske, Rusije, Italije i SAD-a. One su se suprotstavljale koaliciji Centralnih sila koje su sačinjavale Njemačka, Austro-Ugarska, Turska i Bugarska. Povod za rat je bio atentat u Sarajevu na austro-ugarskog prestolonasljednika Franca Ferdinanda koji je izvršen 28. srpnja 1914. Međutim, pravi uzroci rata kriju se duboko u povijesti. Glavni krivac je Njemačka i njezina konstantna želja za kontinentalnom dominacijom Europskog kontinenta i kolonijalnim posjedima Antante.

Stvarni uzroci za rat su bili razvijeni nacionalistički duh naroda koji su bili pod vlašću stranih sila, pogotovo neriješeno jugoslavensko pitanje, te ekonomska i politička sukobljavanja imperijalističkih sila oko afričkih i azijskih kolonija. Ovi sukobi su doveli do stvaranja velikih armija i trke u naoružanju, pogotovo pomorskom. Francuska revolucija i Napoleonovi ratovi su kroz Europu pronijeli ideju demokracije, ali i prava naroda na tzv. «samoopredjeljenje».

Međutim, na Bečkom kongresu, kada je uređivana karta Europe velike sile nisu obraćale nikakvu pažnju na želje naroda i nacija. Ovo je dovelo da nacionalističkih pokreta za oslobođenje, pogotovo kod slovenskih naroda.

Ideja «panslavizma» je pogotovo dobro poslužila Rusiji da prikrije svoje ekspanzionističke planove.

Industrijska revolucija koja se u Europi odigrala krajem 18. i u 19. stoljeća izazvala je ogromno povećanje u proizvodnji te, posljedično, potrebu za stranim tržištima i sirovinama. Ovo je europske sile odvelo u Afriku i Aziju putem kolonijalnih osvajanja. Rivalstvo kolonijalnih sila dostiže vrhunac kada se Njemačka, kao mlada sila bez kolonijalnih posjeda, osjetila dovoljno snažnom da izazove Veliku Britaniju i Francusku. Sa Europom podijeljenom u dva neprijateljska tabora, od kojih oba troše ogromna sredstva na naoružanje, bilo koji poremećaj političke situacije izazivao je međunarodni incident. U godinama od 1905. do 1914. dogodilo se nekoliko kriza i dva rata koji su prijetili da izazovu opći europski rat.

Prva kriza je izazvana u Maroku 1905. kada se Njemačka umiješala u sukob između marokanskih revolucionara i francuskih kolonizatora. Francuska je Njemačkoj prijetila ratom, ali je sukob riješen mirnim putem u Španjolskoj 1906. Kada je Austro-Ugarska aneksirala BiH rat je izbjegnut samo zato jer u to vrijeme Rusija nije bila dovoljno spremna. Druga marokanska kriza se dogodila 1911. kada je Njemačka poslala razarač «Panter» u marokanski grad Agadir u trenutku kada je Francuska nastojala da osigura prevlast u Maroku. Nakon mnogobrojnih prijetnji sa obje strane sukob je riješen kolonijalnim kompromisom. Kako su velike sile bile okupirane marokanskom krizom Italija je iskoristila priliku da napadne Tursku zbog sukoba oko oblasti Tripolitanije i Libije.





Nakon ovog rata dolazi do dva Balkanska rata iz kojih je Srbija izašla kao pobjednica što je samo raspirilo težnje za oslobođenjem Slovena pod austro-ugarskom vlašću. Poražene zemlje, Bugarska i Turska, samo čekaju priliku za osvetu. Sarajevski atentat na prestolonasljednika Franca Ferdinanda 28. srpnja 1914. bio je težak udarac austro-ugarskom imperijalizmu.

Također on je pokazao da slovenski pokret i težnja za samostalnošću jača. Ovo Austro-Ugarska nije mogla dopustiti jer bi izazvalo raspad čitave Austro-Ugarske, te je ona odlučila Srbiji nametnuti rat. Austro-Ugarska je Srbiji poslala ultimatum 23. srpnja, a Srbija je na nagovaranje i Rusije i Velike Britanije 25. srpnja pristala na sve osim na dvije točke ultimatumu.

Austro-Ugarska izjavljuje da odgovor Srbije nije zadovoljavajući. Rusija prijeti mobilizacijom, a Velika Britanija zahtijeva međunarodnu konferenciju. Svi ovi naponi su propali.

Austro-Ugarska je 28. srpnja objavila rat Srbiji. Na ovo je Rusija odgovorila djelomičnom mobilizacijom. Njemačka upozorava da će ruska mobilizacija dovesti do rata sa Njemačkom, čak je ponudila natjerati Austro-Ugarsku da prihvati odgovor Srbije ukoliko se Rusija demobilizira. Rusija odbija i 1. kolovoza Njemačka objavljuje rat Rusiji.

Francuska je počela sa mobilizacijom istog dana. Njemci su 2. kolovoza prešli Luksemburg i zatražili od belgijske vlada prolaz za svoje trupe na putu do Francuske kojim je 3. kolovoza objavljen rat.

Sljedeći dan Velika Britanija 4. kolovoza šalje ultimatum Njemačkoj da poštuje neutralnost Belgije, Njemačka odbija i Britanija joj objavljuje rat istog dana. Italija je ostala neutralna sve do 23. svibnja 1915. kada je nakon pregovora sa članicama Antante objavila rat Austro-Ugarskoj.

Kako je rat napredovao, tako se i širio na ostale zemlje svijeta. Japan ulazi u rat protiv Njemačke 23. kolovoza, a SAD 6. travnja 1917. Centralnim silama su se pridružile Turska 2. studenog 1914. i Bugarska 5. listopada 1915. Vojne operacije su se vodile na tri glavna fronta: Zapadnom (francusko-belgijskom), Istočnom (ruskom) i Južnom (srpskom). Kada je Turska ušla u rat borbe su se vodile i oko Dardanela između Turske i V. Britanije. Pred kraj 1915. otvorena su još dva fronta: Austro-Talijanski i Solunski front. Njemci su tijekom cijeloga rata vodili glavnu riječ. No s vremenom i tako snažna Njemačka nije se mogla oduprijeti SAD-u i Velikoj Britaniji. Nakon brojnih bitki koje su oduzele stotine i tisuće života, zavadile cijeli svijet Njemačka vidno oslabljena i poražena ipak je odlučila reći dosta. 11. studenoga 1918 potpisano je primirje između Njemačke i saveznika. Rat se okončao mirom u Versaillesu. Mir je potpisan 28. juna 1919. u duhu «14. točaka» američkog predsjednika Vudro Vilsona. One su predviđale slobodu mora, nepristrasno rješavanje kolonijalnog pitanja i autonomija naroda Austro-Ugarske.



Francuska je nepovjerljiva prema Njemačkoj i želi vojnu prednost. Britanija zazire od ovoga i boji se da oslabljena Njemačka ne postane komunistički plijen. Odredbe ovog mira su se odnosile uglavnom na demilitarizaciju Njemačke i na nadoknade koje Njemačka treba da ustupi u ime ratne odštete.

Osim ovoga stvorena je Liga Naroda koja je preteča Ujedinjenih Naroda. Prvi svjetski rat je trajao 4 godine, 3 mjeseca i 14 dana. Štete su ogromne. Europa je prestala biti centar svijeta, i glavnu ulogu preuzima danas već legendarno rivalstvo između SAD-a i SSSR-a.

Položaj u koji je stavljena poražena Njemačka stvorila je temelje nacizma a i samim time uvjete za Drugi svjetski rat.

Piše: **Muhamed Tucaković**

Sevdalinka ili Sevdah

Sljedeća dva music brake-a posvećujemo izvornoj muzici sa ovih prostora, a prvi na tapeti je sevdah ...

Sevdalinka predstavlja jedinstven narodni muzički izraz u Bosni i Hercegovini, koji se može pohvaliti dugom i bogatom tradicijom. U brojnim slučajevima "sevdalinka" se jednostavno zove i "sevdah". Sama riječ sevdalinka je nastala od arapske riječi "sawda" što znači "crna žuč", a u turskom jeziku, ovaj pojam se veže za melanholično raspoloženje, da bi u bosanskom jeziku pojam "sevdah" dobio značenje čežnje, ljubavnog žara, ljubavnih jada. Omer Pobrić, veliki poznavalac sevdalinke, daje sljedeću definiciju ovog muzičkog oblika: "Sevdalinka je bosanska, gradska ljubavna pjesma, pri čemu riječ "bosanska" geografski određuje autohtonost sevdalinke, riječ "gradska" urbanost, a riječ "ljubavna" sadržajnu tematiku."

Prvi poznati navodi u kojima se spominje sevdalinka su prije otprilike nekih 500 godina, a ona je najvećim dijelom razvijana nakon osmanskog osvajanja srednjovjekovne Bosne kada se formiraju prva gradska naselja. Važno je napomenuti da je pojam "Sevdalinka" mlađa od muzičkog oblika kojeg ona predstavlja. Sevdalinka je nastajala u narodu, te se generacijama prenosila i uobličavala, da bi do nas došla kao savršeno izbrušen i formiran muzički oblik. U izvornom obliku sevdalinka je solo pjesma, bez instrumentalne pratnje. Sa dolaskom Osmanlija, solo saz (turski oblik lutnje) koji čini pratnju solo glasu je postao popularan oblik muzičkog izvođenja. Osvajanjem Bosne od strane Austro-Ugarske, dolazi i harmonika, koja ubrzo postaje nacionalni muzički instrument kao i prateći instrument za većinu sevdalinke. Svojom strukturom sevdalinke su veoma kompleksne pjesme, nabijene

emocijama, a tradicionalno se izvode sa dosta strasti i duševnosti. Neka modernija muzička izvođenja sevdalinke se obavljaju pomoću različitih muzičkih pratnji: Orkestri mandolina, grupa koja broji pet muzičara, koji sviraju: klarinet, gitaru, bas, bubnjeve i harmoniku, mali klasični orkestar uključujući žičane instrumente i ponekad hor. A za razliku od većine muzičkih vrsta, kod sevdalinke pjevač vodi pjesmu, dok je muzička pratnja samo u pratnji pjevača. U mnogim sevdalinkama koncept muzičkih mjera je manje važan od emocionalnog i slobodnog oblika interpretacije stihova samog pjevača. Sevdalinke su jedinstven spoj istočnih i zapadnih muzičkih uticaja i koje se znatno razlikuju od svih susjednih narodnih baština. Mnoge pjesme prikazuju jedinstveni oblik melanholičnih osjećaja sa sporim, rubato tempom, a mnoge su vesele i optimistične. Većina sevdalinke su ljubavne pjesme, koje opisuju posebne priče između djevojaka i momaka, a neki su historijski prikazi značajnih događaja u historiji Bosne i Hercegovine. Iako je sevdalinka nerazdvojiv dio bošnjačke muzičke i kulturne tradicije popularna je i kod ostalih bosanskih naroda. Tako je legendarna pjesma Emina djelo mostarskog pjesnika Alekse Šantića, nastala po uzoru na sevdalinku. Sevdalinka se kao osnova koristila i u sklopu posebnog muzičkog žanra druge polovine 20. vijeka zvanog novokomponovana narodna muzika, koji je mješao različite folklorne motive gotovo svih balkanskih naroda i regija. Mnoge sevdalinke su jedinstveni ostatak bosanske historije i kulture i izuzetno su značajne za Bosnu i Hercegovinu i njen narod.



Piše: **Haris Čekro**

Pogledajte najnovije filmske hitove

VUK S WALL STREETA

„Vuk s Wall Streeta“ je američka crna komedija iz 2013. godine. Režirao ju je Martin Scorsese, prema istoimenim memoarima Jordana Belforta. Scenarij je napisao Terence Winter i u glavnoj ulozi je Leonardo DiCaprio koji glumi Jordana Belforta, New Yorškog brokera koji vodi firmu koja se bavi prevarama vrijednosnih papira i korupcije na Wall Streetu 90-ih godina prošloga stoljeća.

U filmu također glume Jonah Hill, Margot Robbie, Matthew McConaughey, Kyle Chandler, Rob Reiner, Jon Favreau i Jean Dujardin. To je peta suradnja DiCaprija i Scorsesija i druga između Scorsesija i Wintera.

Film je ostvario zaradu preko 314 miliona američkih dolara i bio je nominiran za 5 Oscara.



NEED FOR SPEED

Ekranizacija jedne od najpopularnijih video igara koja se popularnošću i zaradom može mjeriti s najvećim holivudskim hitovima.

Radi se o adrenalinskom filmskom hitu čija se radnja vrti oko priče street-racera (Aaron Paul) koji sudjeluje u utrci koja se vozi preko cijele Amerike kako bi se osvetio bivšem poslovnom suradniku.

„Need for Speed“ označava uzbudljivi povratak kulture automobilističkih filmova iz 60-ih i 70-ih godina, a u filmu se pojavljuju najzvučnija imena kad je riječ o superautomobilima današnjice među kojima su i McLaren P1 i Koenigsegg Agera R.

SABOTAŽA

U „Sabotaži“ Arnold Schwarzenegger je iskusni vođa elitne DEA jedinice koja upada u sigurnu kuću poznatog narko kartela.

Nedugo nakon ovog uspješno obavljenog zadatka, članove njegove jedinice, jednog po jednog, ubija nepoznati ubica.

Kad shvati da razlog ubistva nije osveta, nego 10 miliona dolara koje su njegovi dečki ukrali iz sigurne kuće, Arni, osim što mora pronaći ubicu, mora napraviti čistku i u svojim redovima.



Piše: **Ivana Matić**

“Greška u našim zvijezdama”, by John Green

Kada je imala samo 13 godina, Hazel Grace Lancaster primila je dijagnozu koja nije ostavila mnogo prostora nadanju i snovima o ozdravljenju - IV. stadij raka gušterače, koji je metastazirao na pluća. Unatoč tome što joj je eksperimentalna terapija podarila nešto malo dodatnog vremena, Hazel zna kako njena priča završava, i to uskoro. Teško je zaboraviti da si terminalan kada, kamo god ideš, za sobom vučeš bocu s kisikom ...

Hazel zna koliko se njen život sada razlikuje od života prosječne djevojke od šesnaest godina - stalne terapije i pregledi, disanje potpomognuto aparatima s kisikom, odvojenost od prijatelja i normalnih aktivnosti za tu dob, a sada još i ti besmisleni sati provedeni u grupi za podršku na kojima su njezini roditelji inzistirali.

Hazel je očekivala sve one tipične situacije koje se odvijaju u grupama za potporu djeci koja boluju od raka - zovem se tako-i-tako, moja dijagnoza je ta-i-ta, neka cijela grupa pozdravi Hazel i kaže joj kako je hrabra.

No, nije očekivala da će upoznati Augustusa Watersa, sedamnaestogodišnjaka koji je dobio bitku sa svojim rakom, ali izgubio nogu. Niti je mogla pretpostaviti da će upravo on unijeti nimalo očekivane obrate u njen život...

Savršeno se dopunjuju, povezuje ih osobit pogled na život i bolest od koje boluju... Njihov zajednički put traje svega nekoliko mjeseci i kao svaka velika ljubavna priča završava smrću.

Ipak, ovo nije knjiga o smrti, već o ljubavi. O tome da junaci izbliza ne moraju biti onakvikakvima smo ih zamišljali, da svijet nije mjesto na kojem se ostvaruju želje i da istinska hrabrost ne mora uvijek spasiti čovječanstvo.

O tome da je i nekoliko mjeseci dovoljno vremena za proživjeti malu vječnost i da su neke beskonačnosti veće od drugih. Originalna knjiga puna osjećaja napisana je s izvanrednim smislom za humor isarkazam, a zahvaljujući autorovom pripovjedačkom talentu ostavlja na čitaoca izniman dojam.



Piše: **Ramo Đono**

Slike s posvetom



Slika urađena posebnom prilikom za jednu još posebniju djevojčicu!
Za Saru.
Sretan ti rođendan!

Nakon upoznavanja sa likovnom umjetnošću i jednim njenim zanimljivijim dijelom; kao što je to upravo realistično crtanje ili slikanje... na red je došla još jedna lijepa strana likovne umjetnosti.
Slike s posvetom!

Dakle, svi mi imamo nekoga do koga nam je stalo mnogo... a, kada treba to i pokazati; postavljamo si pitanje: Kako?

Odgovor na to pitanje je veoma jednostavan. Ljudi, posebno žene; vole kada se za njih uradi nešto što je od trajne vrijednosti i govori nešto o njima samima.

Odgovor je: Dar s posvetom!

A odakle trajnijeg i prikladnijeg dara za naše voljene od slike, portreta; recimo; sa posvetom na tu osobu?

Slike sa posvetom sežu još daleko u prošlost... U doba kada su Zemljom još hodali ljudi koji su vrijeme računali na drugačiji način nego što to mi radimo danas... u doba kada su vitezovi spašavali svoje milostive i ljupke gospe... u doba kada su se kontinenti preplovljavali samo zbog toga da neustrašivi junaci konačno vide svoju dragu, i za nju daju izraditi najljepši mogući potret dostojan te vanserijske ljepote. Neki su čak bili te sreće da su im oni koji su izrađivali iste bili dobri prijatelji, ili pak odabranici tako da su bili počašćeni takvim djelima, čak i iznova i iznova!

Slike sa posvetom također govore mnogo o osobi čiji se portret radi; ali ne dajte se iznenaditi. Te slike govore i o osobi sa druge strane slike – o onome ko je odlučio da sebi dragoj osobi upriliči lijepo iznenađenje, ali, i o umjetniku koji djelo i izrađuje i dodaje svoj specifičan pečat na njega!

No, koliko god one bile lijepa, i lijepa gesta slike sa posvetom mogu da budu nadmašene. A, dovoljan je samo rad vlastite radinosti – mali znak pažnje i dokaz da slušate osobu kojoj želite da pružite dobar poklon. Recimo; dovoljno je da se sjetite malog detalja vezanog za tu osobu, nekog sjećanja nje ili njega i date joj/mu dar koji to govori. To može da bude obična sitnica.

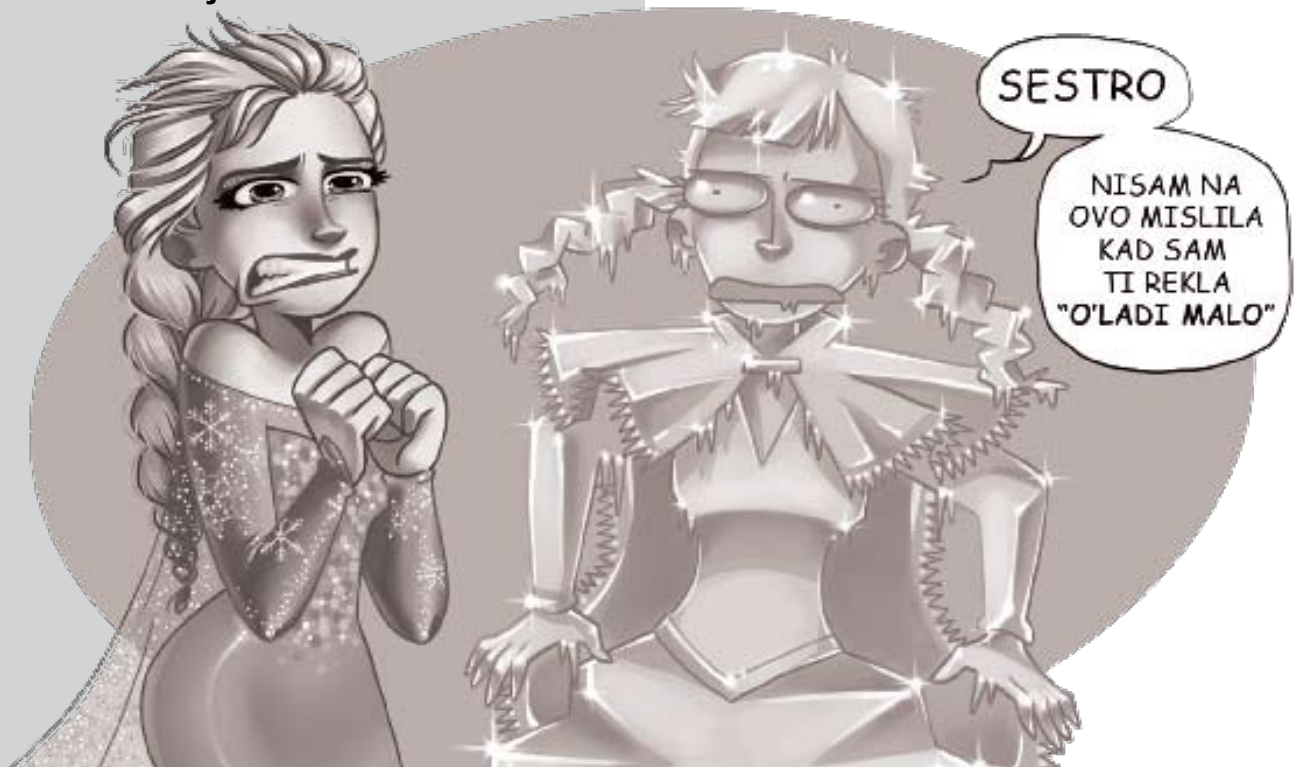
A sitnice su bitne, vjerujte mi.

I, na kraju krajeva, bila to slika s posvetom, ili nešto drugo, bitno je da to odaberemo sa srcem, imajući u vidu šta je to najbolje za nama dragu i voljenu osobu po našem mišljenju, zar ne?

Jer, ljepota darivanja se ne nalazi u samom darivanju, nego u osmijehu koji ono izaziva kako u primaocu; tako i u onome koji nakon uspješnog dobrog djela biva sretan čovjek.

Sada kada smo nešto rekli o slikama s posvetom, bilo bi lijepo i pokazati primjer jedne: Slika gore.

Piše: Ahmet Buzaljko



Pita učiteljica djecu

-Ko bi od vas volio da ode u Raj?

Svi dignu ruke sem Perice, zatim učiteljica pita:

- Perice, zašto ti ne bi volio da ideš u Raj?

- Zato što mi je mama rekla da odmah poslije škole idem kući!



Mujo i Fata nisu mogli imati djece i odu na pregled.

Ljekar im kaže da će liječenje koštati 10.000 eura.

Oni uzmu kredit na pet godina, odu na liječenje i nakon toga Fata rodi sina.

Poslije četiri godine Mujo šeta s malim po parku i jedan prolaznik sav oduševljen pita:

- "Mašala, kako lijep dječčić, čiji je"?

Mujo:

- "Još godinu dana i biće moj"..

Razgovaraju dva dječčaka i pita jedan drugog:

- "A gdje si ti rođen",

- "Kod kuće a ti",

- "Ja sam u bolnici",

- "Zašto, šta ti je bilo"?



Suljo radio kao pilot,
i zovu ga iz kontrolnog
tornja
- "Molimo Vas recite nam
Vašu visinu i položaj"?
- "Metar i osamdeset,
sjedim".

Plivaju Mujo i Haso
Tihim oceanom kad
odjednom Haso
počeo da se davi;
viče Haso - "Upomoć
Mujo, udavit ću se!!"
Na to će Mujo;
"Pssst, ovo je
Tih ocean".



Think Different

Jeste li znali?

Piše: Ahmet Buzaljko



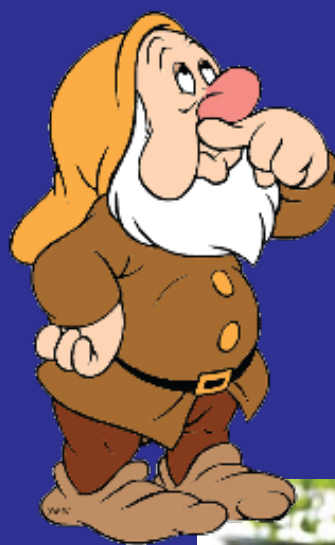
... da je nemoguće poljubiti vlastiti lakat



... da u Pentagonu ima duplo više toaleta nego što je potrebno. Kada su ga gradili, zakon je zahtijevao odvojene toalete za crnce i bijelce



... da dešnjaci u prosjeku žive 9 godina duže nego ljevac



... da je nemoguće kihnuti otvorenih očiju

... da mačke ne osjećaju sladak okus?



... da ime Jeep dolazi od američke vojne skraćenice "General Purpose vehicle"

... da je American Airlines uštedio 1987. godine 40,000\$ vadeći po jednu maslinu iz svake salate koja je služena u prvoj klasi

